

Arrest

nr. 221 912 van 27 mei 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de stad ANTWERPEN, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van Antwerpen van 1 februari 2019 tot niet-inoverwegingneming van een aanvraag gezinshereniging (bijlage 19*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 maart 2019 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat M. DAL verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, treedt op 22 april 2016 in Marokko bij volmacht in het huwelijk met haar Belgische partner.

Op 4 mei 2016 leggen verzoekster en haar Belgische partner een verklaring af van wettelijke samenwoning.

Op 26 augustus 2016 geeft de procureur des Konings een negatief advies inzake de registratie van de wettelijke samenwoning.

Op 6 september 2016 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand de registratie van de wettelijke samenwoning.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 4 mei 2017 wordt de vordering tegen deze beslissing ontvankelijk maar ongegrond verklaard.

Bij arrest van het hof van beroep te Antwerpen van 19 maart 2018 wordt het hoger beroep ontvankelijk maar ongegrond verklaard.

Op 31 juli 2018 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenoot van een Belg.

Op 28 augustus 2018 neemt de ambtenaar van de burgerlijke stand de beslissing waarbij hij weigert het buitenlandse huwelijk te erkennen en over te schrijven in de registers van de burgerlijke stand.

Op 29 januari 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 31 januari 2019 dient verzoekster opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenoot van een Belg.

Op 1 februari 2019 neemt de gemachtigde van de burgemeester van Antwerpen de beslissing tot niet-inoverwegingneming van deze aanvraag. Dit is de bestreden beslissing:

“Beslissing tot niet-inoverwegingneming

In uitvoering van artikel 52, § 1, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag, ingediend op 31/01/2019

door de genaamde/de persoon die verklaart te heten () B./ A.

geboren te O. B., Marokko op (...)1983

van Marokko nationaliteit/die verklaart van Marokko nationaliteit te zijn ().

niet in overweging genomen.

Reden van de beslissing:

De bloed- of aanverwantschapsband of partnerschap met een burger van de Unie is niet bewezen overeenkomstig artikel 44 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981, want de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte werd geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand.

(...).”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesesmemorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“ENIGE MIDDEL: SCHENDING VAN ARTIKEL 40TER VREEMDELINGENWET JUNCTO ARTIKEL 44 EN 52 KB 8 OKTOBER 1981

Artikel 52 van het KB stelt:

“§ 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden "Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter."

Conform bovenstaand artikel diende aan verzoekster bijgevolg een bijlage 19ter te worden overhandigd. In casu wenste verzoekster immers een aanvraag gezinshereniging in te dienen op basis van artikel 40ter Vreemdelingenwet.

Op basis van deze aanvraag diende aan verzoekster een bijlage 19ter te worden afgeleverd, waarna artikel 52 van het KB bepaalt hoe de procedure verder dient te worden gevolgd.

Het huwelijk tussen verzoekster en haar echtgenoot, de heer E. R. B., werd bewezen aan de hand van een geldige Marokkaanse huwelijksakte met apostille, en dit conform artikel 44 van het KB (STUK 3).

Artikel 44 van het KB luidt als volgt:

"De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.

Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren."

Het feit dat het huwelijk niet werd erkend op het ogenblik van de aanvraag tot gezinshereniging doet hieraan aldus geen afbreuk. Er dient in dat opzicht verwezen te worden naar het volgende arrest (RvV 22.11.2018, zaak RvV 210 046 / VIII) (STUK 4):

"(...)."

Noch artikel 40ter Vreemdelingenwet, noch de artikelen 44 en 52 van het KB vereisen dat de huwelijksakte reeds erkend moet zijn om, naar aanleiding van een aanvraag gezinshereniging, in het bezit te worden gesteld van een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie.

Verweerster heeft bijgevolg een voorwaarde opgelegd, die niet wordt voorzien in de wet.

Het middel is gegrond."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Enige middel: schending van artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 juncto de artikelen 44 en 52 van het KB van 8 oktober 1981; schending van artikel 28 en 29 WIPR

Verwerende partij merkt vooreerst op dat verzoekster het artikel 52, §1 van het KB van 8 oktober 1981 citeert in het beroepsschrift, en dat hij enkel naar deze eerste paragraaf van dit artikel verwijst, zodat dient aangenomen te worden dat enkel de schending van artikel 52, §1 van het KB van 8 oktober 1981 wordt opgeworpen in het enige middel.

Verzoekster stelt dat verwerende partij verplicht zou zijn geweest een bijlage 19ter af te leveren aan verzoekster conform dit artikel 52, §1 van het KB van 8 november 1981. Deze stelling van verzoekster is onjuist: verwerende partij verwijst naar artikel 52, §1, derde lid van dit KB, dat overigens ook in het beroepsschrift van verzoekster wordt geciteerd, en dat stelt dat bij gebreke aan bewijs van de familieband van de vreemdeling, i.c. verzoekster, overeenkomstig artikel 44 van hetzelfde KB, de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging neemt, en geen bijlage 19ter overhandigt. Verwerende partij diende geen bijlage 19ter te overhandigen, omdat de familieband van verzoekster met de heer E. R. niet was aangetoond, nu de aanvraag tot erkenning van de Marokkaanse huwelijksakte van verzoekster en de heer E. R. reeds op 28 augustus 2018 geweigerd was. (stuk 8) Een beroep tegen deze weigering is verzoekster niet gekend, noch een beslissing van een Rechtbank die deze beslissing vernietigt.

Verzoekster vergist zich voorts waar zij stelt dat het feit dat dit huwelijk niet erkend werd geen afbreuk aan doet aan de bepalingen van artikel 52, §1 van het KB van 8 november 1981: artikel 40ter van de

Wet van 15 december 1980, op grond waarvan verzoekster zijn verblijfsaanvraag had ingediend, verwijst uitdrukkelijk naar artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3° van deze Wet, waarin voorzien is dat als familielid van een burger van de Unie worden beschouwd (in casu is enkel artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van toepassing): “de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt”.

Hieruit dient afgeleid te worden dat, nu enkel het geregistreerd partnerschap dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, uiteraard ook enkel een echtgenoot uit een in België erkend huwelijk in aanmerking komt voor deze verblijfsaanvraag. In casu is dit niet het geval, en is verzoekster dus géén echtgenoot in de zin van de artikelen 40ter en 40bis van de Wet van 15 december 1980, noch een vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten, wel integendeel daar ook die registratie zowel door de Rechtbank van Eerste Aanleg als door het Hof van Beroep werd afgewezen.

Er is geen officieel document voorhanden waarmee verzoekster haar huwelijk met de heer E. R. heeft aangetoond, noch werd daarvan enig ander bewijs zoals voorzien in artikel 44, 2e lid van het KB van 8 oktober 1981 geleverd, nu het huwelijk in België niet geldig is.

In dit verband dient verwezen te worden naar artikel 28, §1, tweede lid van het WIPR, waarin aangaande de bewijskracht van de buitenlandse authentieke akte voorzien is dat vaststellingen gedaan door een buitenlandse overheid (i.c. het huwelijk naar Marokkaans recht van verzoekster met de heer E. R.) niet in aanmerking worden genomen voor zover zij een gevolg zouden hebben dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde, én naar artikel 21 van ditzelfde WIPR, dat de openbare orde-exceptie bevat.

Aangezien de ambtenaar van de burgerlijke stand in casu geoordeeld heeft dat hij met toepassing van artikel 31 WIPR de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte diende te weigeren, is hij van oordeel geweest dat deze erkenning, en het gevolg ervan (de overschrijving van het huwelijk) niet verenigbaar was met de openbare orde. Verwerende partij merkt op dat een schijnhuwelijk inderdaad strijdig is met de openbare orde: in casu was de ambtenaar, zoals uit de beslissing dd. 28 augustus 2018 duidelijk blijkt (stuk 8), van oordeel dat kennelijk een schijnhuwelijk beoogd werd, met name dat de intentie van de heer E. R. en verzoekster kennelijk niet gericht is op het aangaan van een duurzame levensgemeenschap, doch uitsluitend op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel, hetgeen strijdig is met de doeleinden van het huwelijk, en dus met de openbare orde, net zoals dit eerder ook reeds het geval was met de door verzoekster en de heer E. R. voorgenomen wettelijke samenwoning.

Het spreekt voor zich dat een niet-erkend buitenlands huwelijk onbestaande is in België, en dit is a fortiori het geval, nu een hervorming/vernietiging van de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand dd. 28 augustus 2018 niet gekend is.

Essentieel is bovendien dat ook verzoekster en de heer E. R. zélf van oordeel zijn dat hun huwelijk naar Marokkaans recht dd. 22 april 2016 níet geldig is in België, zo niet zouden zij geen verklaring van wettelijke samenwoning hebben ingediend op 4 mei 2016 (stuk 9), op een tijdstip dat zij naar Marokkaans recht dus reeds gehuwd waren. Eén der grondvoorwaarden om een verklaring wettelijke samenwoning in te dienen betreft immers het feit dat men niet verbonden is door een huwelijk, zoals artikel 1475, §2, 1° B.W. – dat van openbare orde is – voorschrijft. De handelingen van verzoekster en de heer E. R. op 4 mei 2016, die hebben voortgeduurd totdat zij een aantal maanden na het arrest van het Hof van Beroep Antwerpen dd. 19 maart 2018 (stuk 12) een aanvraag tot erkenning van hun buitenlandse huwelijksakte indienden, bewijzen dat ook verzoekster en de heer E.R. – terecht – steeds van oordeel zijn geweest dat zij in België louter op basis van de Marokkaanse huwelijksakte dd. 22 april 2016 níet als echtgenoten konden beschouwd worden, doch daarentegen als niet gehuwd dienden te worden beschouwd. Dit is tot op heden onverkort het geval, zodat de huidige stellingen van verzoekster zoals ontwikkeld in haar enige middel elke grond missen.

Wanneer de wetgever in de wettelijke bepalingen ter zake in de vreemdelingenwetgeving de woorden “echtgenoot” en “huwelijk” voorziet, heeft dit uitsluitend betrekking op door de Belgische overheid/overheden erkende huwelijken en op de in de Belgische registers ingeschreven/overgeschreven huwelijken/huwelijksaktes, hetgeen in casu niet voorhanden is.

Verwerende partij verwijst naar het arrest nr 198 753 dd. 26 januari 2018 gewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin dit alles als volgt bevestigd werd (en waarin exact hetzelfde middel werd aangewend als in onderhavige zaak):

Verwerende partij heeft aldus conform de wettelijke bepalingen ter zake gehandeld: noch een schending van artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980, noch een schending van de artikelen 44 en 52 van het KB van 8 oktober 1981 worden door verzoekster aannemelijk gemaakt, noch een schending van de artikelen 28 en 29 WIPR, en verwerende partij heeft er bovendien het tegendeel van aangetoond: al deze bepalingen werden door verwerende partij correct nageleefd, zodat verwerende partij gerechtigd

was de bestreden beslissing tot niet-inoverwegening te treffen en geen bijlage 19ter aan verzoekster af te leveren.

Het beroep tot nietigverklaring dient bijgevolg verworpen te worden.”

3.3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 44 en 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981). Verzoekster meent dat de buitenlandse huwelijksakte niet moet erkend worden en dat haar een bijlage 19ter afgeleverd moest worden.

3.3.2. Artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen”.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt”.

Artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

“De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.

Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren.”

Artikel 52, § 1, eerste tot derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

“Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden “Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of”, die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.”

3.3.3. Kernpunt van huidige betwisting is de vraag naar de precieze draagwijdte van de mogelijkheid voor de burgemeester of zijn gemachtigde om een verblijfsaanvraag niet in overweging te nemen *“indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband [...] niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven”*. Verzoekster betoogt in se dat verweerder zich dient te beperken tot een verificatie

of de vereiste bewijsstukken, zoals bedoeld in artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, werden overgemaakt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat niet louter werd nagegaan of een bewijsstuk werd overgemaakt dat van aard is om de familieband aan te tonen – d.i. *in casu* de gelegaliseerde buitenlandse huwelijksakte – doch dat tevens een verdere beoordeling van voormeld bewijsstuk gemaakt werd die steunt op de vaststelling dat de ambtenaar van de burgerlijke stand de erkenning van de huwelijksakte heeft geweigerd op 28 augustus 2018.

In artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 kan niet worden gelezen dat het overleggen van een bewijs van de familieband impliceert dat de vreemdeling een door de ambtenaar van de burgerlijke stand erkende buitenlandse huwelijksakte dient over te maken. Luidens artikel 30 van het WIPR, waarnaar in artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 wordt verwezen, dient een buitenlandse authentieke akte te worden gelegaliseerd opdat deze in België kan worden voorgelegd. *In casu* staat niet ter betwisting dat de voorgelegde huwelijksakte werd gelegaliseerd. Aldus blijkt dat verzoekster een officieel document, d.i. de gelegaliseerde buitenlandse huwelijksakte, heeft overgemaakt. Deze akte dient dan ook te worden beschouwd als een “*officieel document, overeenkomstig artikel 30 van het WIPR*”. In deze stelt verzoekster terecht dat noch artikel 44 noch artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 voorzien dat de burgemeester of zijn gemachtigde enig verder onderzoek van dit officieel document kan doorvoeren en kan eisen dat de voorgelegde authentieke akte is erkend. Dergelijke erkenning van de huwelijksakte wordt gevraagd voor de overschrijving ervan in de registers van de burgerlijke stand en betreft de toepassing van artikel 31 van het WIPR waarnaar verweerder ook verwijst in zijn nota. Thans wordt niet de overschrijving van de huwelijksakte gevraagd in de registers van de burgerlijke stand maar wordt op basis van deze akte een verblijfskaart gevraagd. Verweerders tussenkomst is beperkt tot het nagaan of de nodige bewijsstukken overeenkomstig artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 zijn overgelegd, wat een gelegaliseerde huwelijksakte wel degelijk is. Enige verdere appreciatie van de voorgelegde stukken gaat de in artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 vervatte bevoegdheid voor het gemeentebestuur tot de niet-inoverwegingname van de verblijfsaanvraag te buiten. Dergelijk onderzoek in het licht van het al dan niet toekennen van een verblijfskaart behoort tot de bevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde waarbij deze overeenkomstig artikel 27 van het WIPR, zelf uitspraak zal moeten doen over het al dan niet erkennen van de betreffende huwelijksakte. De minister of zijn gemachtigde betreft immers een overheid die behoort tot de in artikel 27 van het WIPR bedoelde “alle overheden” die in de uitoefening van haar specifieke bevoegdheid, met name de beoordeling van een verblijfsaanvraag, het recht heeft om de betrokken huwelijksakte al dan niet te erkennen

3.3.4. Het verweer in de nota met opmerkingen kan aan bovenstaande geen afbreuk doen. Verweerder herhaalt het gegeven dat geen erkende authentieke akte voorligt en wijst erop dat dit een definitieve beslissing is, maar hij toont niet aan dat artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 het overmaken van dergelijke erkende akte vereist. De Raad herhaalt dat in laatstgenoemde bepaling wordt gesproken van “*officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van het WIPR*”. Verweerder verwijst naar artikel 28 van het WIPR, doch nergens in het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 wordt aangegeven dat het vereiste bewijsstuk door het gemeentebestuur moet worden beoordeeld in het licht van artikel 28 van het WIPR. Verweerder betoogt nog dat het voor zich spreekt dat een niet-erkend buitenlands huwelijk onbestaande is in België, maar gaat hiermee voorbij aan de vaststelling dat buitenlandse authentieke aktes, overeenkomstig artikel 27 van het WIPR, door “alle overheden” kunnen worden erkend. Het gegeven dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen heeft geweigerd de buitenlandse huwelijksakte te erkennen impliceert niet *ipso facto* dat dit huwelijk zonder meer als onbestaande dient te worden beschouwd. Zoals hierboven reeds gesteld, zal het aan de minister of zijn gemachtigde toekomen om een uitspraak te doen omtrent het al dan niet erkennen van de voorgelegde huwelijksakte, dit in het kader van hun bevoegdheid om een uitspraak te doen over de verblijfsaanvraag.

De ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen heeft in de uitoefening van zijn bevoegdheden – met name in het licht van artikel 31 van het WIPR – geoordeeld dat de huwelijksakte niet kan erkend worden. De minister of zijn gemachtigde zal verder in de uitoefening van zijn bevoegdheden op grond van artikel 30 van het WIPR moeten oordelen of de huwelijksakte kan worden erkend, waarbij hij de gepaste verblijfsrechtelijke gevolgen zal verbinden aan zijn oordeel. Er blijkt echter niet dat deze beoordeling al kan gebeuren op het niveau van de bevoegdheid van de burgemeester of zijn gemachtigde, om hieraan de gevolgen te koppelen van het al dan niet in overweging nemen van de verblijfsaanvraag. De Raad benadrukt dat artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 enkel betrekking heeft op een gelegaliseerde buitenlandse authentieke akte en niet op een erkende buitenlandse authentieke akte.

3.3.5. Gelet op bovenstaande kan verzoekster worden gevolgd in haar betoog dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet *juncto* de artikelen 44 en 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 werden geschonden.

Het enig middel is gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van Antwerpen van 1 februari 2019 tot niet-inoverwegingneming van een aanvraag gezinshereniging (bijlage 19^{quinquies}) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig mei tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET